

ไว้อาลัย ความ ตาย

เข้าใจชีวิตอย่างง่าย ๆ ด้วยธรรมะจาก ‘ความตาย’

บทสวดมนต์ระลึกถึงความตาย อภินิหารปัจเจกขณะ ๕, ตีลังกษณาทิวาธา,
ภัทเทกรัตตคาธา, บทพิจารณาสังขาร, พาหุงมหาหยา, พระคาธาชินบัญชร,
วิธีบำบัดความเครียดด้วยสมาธิ และน้ำสมุนไพรรเพื่อสุขภาพ

พระมหาปัสัณห์ ปิยธมฺโม

อ่านสิบรอบ คัดสิบหน ฟักฝนปัญญา ฉลาดใช้ ฉลียาวคิด ชีวตมีสติ สนุก สุข สงบ เย็น

มีสติ คิดทบทวน ระลึกถึงความตาย นำไปใช้ให้เกิดประโยชน์

ไว้อาลัย ความ ตาย

พระอาจารย์มหาปลัดนทร์ ปิยะบุญไม

Dhamma Guide : กฤษดา รามัญศรี

ออกแบบปก : อนุชิต คำซองเมือง

ภาพประกอบ : สมควร กองศิลา

บรรณาธิการสาระ : ศักดิ์สิทธิ์ พันธุ์สัตย์

บรรณาธิการศิลปะ : อนุชิต คำซองเมือง

รูปเล่ม/จัดอาร์ต : จิระพัฒน์ ยังโป๊ย

“ขอให้สนใจในเรื่องธรรมทาน”

“ธรรมทานมีผลมากกว่าทานอื่น” จริงๆ วัตถุทานก็ช่วยกัน แต่เป็นเรื่องมีชีวิตอยู่รอด อภัยทานก็เป็นเรื่องมีชีวิตอยู่รอด แต่มันยังไม่ดับทุกข์ มีชีวิตอยู่รอดอย่างเป็นทุกข์นะมันดีอะไร เขาให้มีชีวิตอยู่แต่เขาได้รับทุกข์ทรมานอยู่ นี่มันดีอะไร มันดีอะไรเมื่อรอดชีวิตอยู่แล้วมันจะต้องไม่มีความทุกข์ด้วยจึงจะนับว่าดีมีประโยชน์ ข้อนี้สำคัญด้วยธรรมทานมีความรู้ธรรมะ แล้วรู้จักทำให้ไม่มีความทุกข์ รู้จักป้องกันไม่ให้เกิดความทุกข์ รู้จักหยุดความทุกข์ที่กำลังเกิดอยู่ ธรรมทานจึงมีผลกว่าในลักษณะอย่างนี้ มันช่วยลดให้ชีวิตไม่เป็นหมัน **วัตถุทานและอภัยทานช่วยให้รอดชีวิตอยู่** บางทีก็เฉยๆ มันสักว่ารอดชีวิตอยู่เฉยๆ แต่ถ้ามีธรรมทานเข้ามาก็จะสามารถช่วยให้มีผลดีถึงที่สุดที่มนุษย์ควรจะได้รับ เพราะฉะนั้น **ขอให้สนใจในเรื่องธรรมทาน**

การให้ธรรมทาน มีจิตใจอยู่เหนือกิเลส ไม่ประกอบไปด้วยกิเลส มันก็ไม่มีปัญหา มันก็เสวยความสุขชนิดที่ไม่เกี่ยวกับกิเลส ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าเป็นของเหนือกว่า เพราะฉะนั้น **ขอให้ทุกคนพยายามให้ธรรมทาน คือทำให้บุคคลอื่นมีธรรมะ แล้วก็จะได้ผลชนิดที่ละเอียด ลึกซึ้ง ประณีต ประเสริฐยิ่งกว่าการให้วัตถุทาน**

นี่พูดไม่กลัวอดว่าคนจะเลิกให้ทาน แล้วจะมาให้ธรรมทาน พระจะไม่มีอะไรฉัน ก็ไม่กลัว ขอบอกความจริงว่า ในธรรมทานนั้น มันยังมีผลมากกว่าวัตถุทานนั่นเอง”

Phnom Penh, Cambodia

คำนำ

“ความตาย” เป็นสิ่งที่มนุษย์ทุกคนหวาดกลัวแต่ก็ต้องพบเจอ ดังพุทธศาสนสุภาษิตว่า “สพฺพํ เกทพฺปริญนฺตํ เอวํ มจฺจาน ชีวิตํ. ทุกชีวิตที่เกิดมาแล้วจะต้องแตกสลายในที่สุด” แท้ที่จริงความตายไม่น่ากลัวอย่างที่คิด การมีชีวิตอย่างไม่มีคุณค่า ไม่สร้างความดีต่างหากที่น่ากลัวมากกว่า และความตายนั้นสามารถเตือนสติคนเป็นได้อีกด้วย ดังคำสอนของท่านพระอาจารย์มหาปัสัณฑ์ ปิยธมฺโม ว่า

ดำรงชีวิตอยู่เพื่อความสงบสุข รู้จักพอ รู้จักละ รู้จักทำใจ ยิ้มให้ได้ บอกตัวเองเสมอๆ ว่า...

“เราเกิดมาเพื่อสร้างบารมี
สร้างคุณดี สร้างคุณธรรม
ไม่ใช่เกิดมาเพื่อสร้างบาปกรรม
ใจดวงนี้วุ่นวายไม่ได้ คิดมากไม่ได้
ในเมื่ออีกไม่นาน เราก็จะตายแล้ว”

หนังสือ “ไว้อาลัยความตาย” เล่มนี้เป็นการรวมคำสอนของท่านพระอาจารย์มหาปัสัณฑ์ ปิยธมฺโม เกี่ยวกับความตายพร้อมทั้งบทสวดมนต์เพื่อระลึกถึงความตายอยู่เป็นนิจ การคลายเครียดด้วยสมาธิ และวิธีทำน้ำสมนุไพรเพื่อสุขภาพ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าผู้อ่านทุกท่านจะได้รับประโยชน์มากที่สุด

กฤษดา ราษฎร์

อาเณ
เสริธรรม

โปรดใช้เล่มนี้ให้คุ้มค่าที่สุด & อ่านแล้ว -> แบ่งกันอ่านหลายท่านนะจ๊ะ

อ่านลิบรอบ ระดมสมองคิดสลับคน ผึกฝนปัญญา พัฒนาการประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

จิตมีสติสัมปชัญญะ รู้เท่าทันสรรพสิ่ง ฉลาดใช้ เฉลียวคิด ชีวิตจักสนุก สุข สงบ เย็น แลกเช่นพระนิพพาน

สำนักพิมพ์เสียงเขียน เพียรเพื่อพุทธศาสนา ปรารถนาให้ทุกคนครอบครัวมีความสุข

“คนที่ไม่เคยบอกความจริงกับชีวิตตัวเองว่า
‘เดี๋ยวก็ตาย’

เป็นคนที่น่าเป็นห่วงยิ่งนัก
คนที่ไม่ยอมรับความจริง
บอกความจริงปรากฏกับชีวิต
เป็นคนที่น่าสงสารที่สุดในโลก”

พระอาจารย์มหาปัสัณห์ ปิยธมฺโม

พระสวด

“กุสะลา ธัมมา อะกุสะลา ธัมมา...”

พระสวดไป ใจยังวุ่นวาย รับรู้ไม่ได้ว่าท่านสวดอะไร
คงสวดให้ผู้ตายฟัง เราหนึ่งเฉยๆ ก็พอ ฟังพระสวดเพื่อมารยาท
คงพลาดอานิสงส์ ใจคงไม่เข้าใจ

ถ้าฟังไป ทานาไป
ใจคงเห็นความจริงว่า
ที่นอนนี้ๆ นั้นมิใช่ใคร
คนเคยมีหัวใจเช่นเรา
วันนี้เป็นโอกาสเขา
“พรุ่งนี้อาจเป็นโอกาสเรา”

เคาะโลง

เสียงเคาะโลง มีเสียงพูดเบาๆ จากผู้เคาะว่า “รับศีลนะทานข้าวณะ พังพระสวดนะ” ทำไปเพื่ออะไร หรือเพียงแค่เคยทำตามกันมา หรือว่า “เคาะแค่ประชดคนเป็น”

ในยามมีชีวิตอยู่ เดือนแคไหนก็เดือนเถิด ดูเหมือนไม่สนใจกับสิ่งเหล่านี้ ในยามนี้ เดือนไปก็คงไร้ความหมาย คนตายจะไปรับรู้อะไร

เคาะเตือนคนเป็น ให้เห็นถึงความจริงว่า “สิ่งที่ดีเร่งชวนชวย”

ว้าว ควาย ช้าง ม้า ยามมันมรณายังหาประโยชน์ได้ มนุษย์นี่สิ เน่าเปื่อยสูญเอ๋ย ดีชั่วที่ทำไว้ส่งให้โลกเห็น

อาหารหน้าโลง

ชีวิตใครบางคน ถ้าไม่ตายก็คงไม่มีใครให้ความสนใจมากมายเช่นนี้ อาหาร ผลไม้ นานาชนิด จัดเรียงรายด้านหน้าโลง สิ่งใดที่ผู้ตายชอบใจ แพงแค่ไหนก็แสวงหามาเพื่อเป็นเครื่องเซ่นแต่ดวงวิญญาณ ถ้าเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นในยามผู้ตายมีชีวิตอยู่ เราคงได้เห็นสีหน้าและได้รับคำขอบใจอาหารก็ยังคงเป็นประโยชน์แก่ผู้รับด้วย

แต่ในเวลานี้...ทุกๆ สิ่ง ทุกๆ อย่าง คงอยู่สภาพเดิมบุคคลที่จะรับวัตถุสิ่งของจากเรา ขณะนี้เขาไม่รับรู้อะไรแล้วหรือว่าทำไปเพียงเพื่อสนองความรู้สึกเรา

ในยามที่มีชีวิต ถ้าเราแสดงออกซึ่งความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ให้แก่กัน
คงจะเป็นสิ่งที่ดีกว่าเหตุการณ์
“อาหารหน้าโลง” เป็นแน่

ชุดสีดำ

ในยามสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รัก หรือญาติมิตร คงไม่มีใครคิดที่จะดีใจ พวกเราความสุขและรอยยิ้มหรือกนะ สีดำ เป็นสีแห่งความทุกข์ โลกให้ความหมายไว้เช่นนั้น ในยามมีงานศพเรามักพบแต่คนใส่ชุดสีดำ ส่วนมากบ่งบอกว่า “กำลังไว้ทุกข์”

ความจริงแล้วความทุกข์ของคน
ใช้ว่าจะมีเรื่องความตาย
สิ่งเดิวนั้นหาได้ไม่
“การเกิด การเจ็บ
ความผิดหวัง”
สิ่งเหล่านี้ก็คือ
ความทุกข์ทั้งสิ้น

การใส่ชุดสีดำมางานศพเพื่อบอกว่าเป็นการไว้ทุกข์ เป็นการทำตามประเพณี แต่ถ้าจะให้ดีต้องไว้ทุกข์ด้วยใจ เฟ่งถึงสภาวะความพลัดพราก ความไม่แน่นอนและบอกตัวเองว่า เหตุการณ์เช่นนี้คงต้องเกิดขึ้นกับเรา

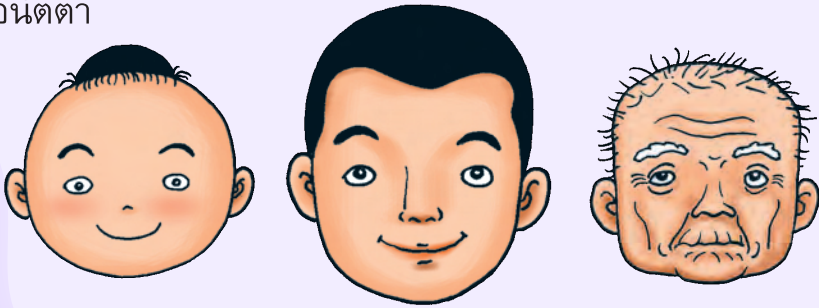
ทอดผ้าบังสุกุล

เสียงพระปริภกรรมในขณะพิจารณาผ้าบังสุกุลว่า...

“อะนิจจา วะตะ สังขารา อุปปาทวะยะธัมมิโน
อุปฺปชิตฺวา นิรุชฌันติ เตสัง วูปะสะโม สุโข”

แปลความว่า “ร่างกายนี้หนอ ไม่เที่ยงแท้
แน่นอน มีการเกิดขึ้น ตั้งอยู่และแตกสลายไป
เป็นธรรมดา การพิจารณาร่างกายให้เห็นเป็น
ธรรมดา นั้นแหละหนา คือ ความสุข”

ชีวิตล้วนเป็นไปตามกฎแห่งไตรลักษณ์ อนิจจัง ทุกขัง
อนัตตา

บทพิจารณาบทนี้ ถ้ามีในใจใคร ถ้าสิ้นลมหายใจไป
ดูไม่จำเป็นที่จะให้พระรูปใดต้องมาพิจารณา แต่ดูเหมือนว่า
คนไม่กล้าพิจารณาเพราะกลัวว่า “จะตายไว”

ดอกไม้จันทร์

ดอกไม้จันทร์ นับพันดอกที่เหล่าญาติมิตรวางไว้เพื่อไว้อาลัยกับการจากไปของบุคคลอันเป็นที่รัก บางคนวางลงพร้อมน้ำตา ในใจบ่นว่า “ไม่น่าเลย” บางคนวางลงพร้อมเสียงร้องไห้ ในใจบ่นว่า “ทำไมต้องตายด้วย”

บางคนวางลงพร้อมด้วยสลดใจ ในใจบ่นว่า “เราก็จะเป็นเช่นคุณ” บางคนวางลงพร้อมใจสงบนิ่ง ในใจไม่ได้คิดอะไรเลย

ดอกไม้จันทร์ดอกนั้น
ไม่คู่ควรกับตัวฉันในวันนี้
แต่...จะคู่ควรกับฉัน
ในวันที่ฉันสิ้นลมหายใจ

ค่อย ๆ อ่าน ค่อย ๆ คิด คราคิดติดขัด หยุดพักสักนิด ทำจิตใจสงบ จักพบทางออก
อ่านแล้วคิด คิดให้เข้าใจ เข้าใจแล้วลงมือทำ ทำด้วยสติสัมปชัญญะ
ทำวันนี้ เต็มวัน เต็มใจ ชะงืด อย่ารอช้า อย่าผัดวัน อย่าประมาท
คิดเร็ว สุขเร็ว ทำซ้ำ ทุกข์มาก ทุกข์ยาวนาน

เหรียญบาทในปากผี

การกระทำที่เกิดจากความคิดหวังให้ผู้ตายได้มีเงินใช้ จึงปรากฏเหรียญบาทในปากผี มนุษย์ผู้มีสติปัญญามองเห็นว่า...นี่หนามมนุษย์ ในที่สุดแม้เงินที่ใส่ไว้ในปากก็ไม่อาจเอาไปได้ แต่...ทำไมหนอ ชีวิตทั้งชีวิต จึงบ้าแต่กับคำว่า “เงิน” อยู่ตลอดวันตลอดคืน

“เงิน” คือพระเจ้า
ที่สามารถดลบันดาลทุกสิ่งทุกอย่างได้
แต่ไม่อาจดลบันดาลให้มนุษย์พบแสงสว่าง
แห่งความจริงได้ว่า “ชีวิต คือความทุกข์”
เพราะว่า... เงิน คือ สิ่งที่โง่ทึบมนุษย์อยู่ตลอดเวลา
ว่า... “ชีวิต คือความสุข”

ดูหน้าครั้งสุดท้าย

ต่างอยากเห็นหน้าว่าเวลานี้ เจ้าเป็นเช่นไร พอเปิด
โลงไป ทุกคนต่างเมินหน้าหนี ถึงจะสวยงามดังเทพี ก็คง
ไม่มีใครที่จะสนใจเจ้า

ดูหน้าศพแล้วย้อนดูหน้าเรา
คนมีชีวิตเขลาหรือไม่หนอ
พยายามเสริมแต่งตามคำขอ เพื่อลวงล่อให้คนชม
แท้ที่จริงเห็นความจริงไหม ว่าสวยสักปานใด
พอเปิดโลงไปทำไมต้องเมินหน้าหนี
“ความสวยคงแพ้อุบัติ”
ทำให้มีดีจะสวยตลอดกาล

กลืนศพ

ในสมัยยังมีชีวิตอยู่ สู้แสวงหาเครื่องสำอางที่มีราคา
เพียงเพื่อให้ร่างกายข้าสวยสดงดงาม มาบัดนี้...เพียงสิ้นลม
ไม่กี่นาที กลิ่นที่ดีก็สูญสิ้นไป คนเคยชมเจ้าว่างามสง่า กลิ่นกายา
เจ้าแสนหอม คนเคยย้อแย้งและรุมตอม
มาบัดนี้จางก็ไม่ยอมเข้าชิดกายา แถมยังบ่นว่าเจ้าช่าง
เหม็นจัง

คิดบ้างเถอะว่า อย่าบ้าไปกับสังขาร
อย่าหลอกตัวเองเลยนรกตาย
อีกไม่นานก็ทุเรศสิ้นดี
เพียงเพื่อสร้างตัวให้มีแต่ความดี
กลิ่นเจ้านี้ก็จะหอมมันคนช้วนิจนิรันดร
โดยไม่มีวันจืดจาง

เมรุ

เมรุมาสสวยบาดตา รู้ไหมว่าเราไว้ทำอะไร

ชีวิตก็แค่นี้ ถ้าไม่ฝืนก็เผา
เราเคยเดินขึ้นเมรุ
เพื่อวางดอกไม้จันทน์นับครั้งไม่ถ้วน
วางดอกไม้ลง ปลงใจไม่ได้ว่า
“เราก็จะเป็นเช่นเขา”

เดินลงจากเมรุเริ่มคิดโครงการ ถึงเรื่องงาน และเรื่อง
เงิน คิดจนเพลिनจนลืมนึกว่า “คนเราไม่พินเมรุ”

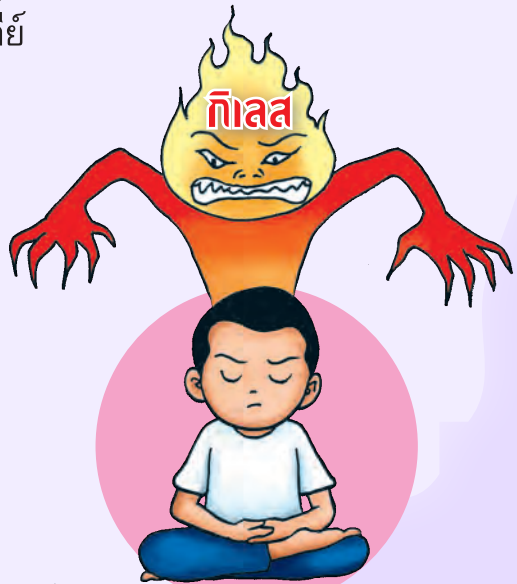
สุดท้ายเราก็
ดับไปเช่นเขา

ไฟ

ไม่ก็หน้าที่ ร่างกายนี้ที่ไร้วิญญาณ ก็ถูกไฟเผาผลาญ
จนเป็นเถ้าถ่านโดยสิ้นเชิง แต่นั่นมันไฟเผาตอนตายแล้ว

ในตอนที่มีชีวิตอยู่ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า
“มนุษย์ที่ยังไม่พ้นจากกิเลสตัณหา
ย่อมถูกกระแสแห่งไฟโกละ
ไฟโบหะ ไฟโลหะ
เผาอยู่ตลอดเวลา”

ยอมไม่ได้ ให้อภัยไม่ได้ รู้สึกไม่พอใจยิ่งนัก
จมปลักกับกระแสแห่งโลภี๋ย
จนใครๆ เตือนไม่ได้
ปรารถนาจนนอนไม่หลับ
ดูซี...โดนเผาแค่ไหน
น่าสงสารใจดวงนี้จัง

กระดูก

สัปเหร่อบรรจุเก็บกระดูกใส่ถาดเพื่อนำไปเก็บไว้ มองดูไม่เห็นมีอะไร คงเห็นเพียง “เศษกระดูก”

ชีวิตนี้ถ้ากระดูกจะมีค่า
ก็ต่อเมื่อชีวิตทั้งชีวิตเป็นคนดี
ถ้าไร้ซึ่งความดี
กระดูกกองนี้ก็ไม่ต่างอะไรกับกระดูกของสัตว์
บางครั้งยังสู้กระดูกสัตว์ไม่ได้

เห็นกองกระดูกในถาด อาจเห็นธรรมในใจได้ถ้าคิดเป็น
ไม่สักแต่ว่าเห็นว่ามันคือกระดูกคน

ที่เก็บกระดูก

ยามมีชีวิตอยู่ ใครก็รู้ว่าที่อยู่เจ้าใหญ่โต
มาบัดนี้ ที่อยู่เจ้าช่างคับแคบเหลือเกิน

แสวงหา กอบโกย
คดโกง ต่อสู้เพื่อให้ได้มาทุกวิถีทาง
ในที่สุดแห่งชีวิต “ก็...แค่นี้”
ไม่ว่าคุณจะเป็นใครก็ตาม

คาดไม่ถึง

“...ตายเมื่อไหร่ ตายที่ไหน
ตายด้วยสาเหตุอะไร
ตายแล้วไปที่ไหน...”

คงไม่มีใครรู้ล่วงหน้า ยกเว้นผู้มีญาณพิเศษเท่านั้น ทุกคนล้วนหวาดระแวงต่อความตาย เพราะความตายเป็นมหันตภัยที่ใหญ่หลวง ชีวิตทั้งชีวิต ทรัพย์สมบัติทุกชนิดหมดสิทธิ์เป็นของเราในยามที่ความตายมาถึง ใครจะรู้ว่า “พรุ่งนี้ความตายจะมาถึง” ทุกคนล้วนต้องโทษประหารกันทุกคน รอเพียงวันตัดสินเท่านั้น

การตัดสินโทษประหารของสัตว์ทุกชนิดล้วน “คาดไม่ถึง” ทั้งนั้น ความตายไม่เห็นแก่สินบน ไม่เห็นแม้แต่คำอ่อนหวานที่น่าสงสารที่สุด ความตายไม่เลือกว่าคนคนนั้นจะเป็นใคร ย่อมมีสิทธิ์เท่าเทียมกันทุกคน

“วันนี้...คุณคิดถึงความตาย
แล้วหรือยัง ?”

ความตาย
คือ อะไรหนอ

น้ำตา

“การพลัดพรากจากของรัก ทุกข์หนักมากท่านเอ๋ย”
น้ำตาที่ไหลออกมาในยามทุกข์ นั่นคืออานิสงส์ที่ทำได้

“มีรักหนึ่ง มีทุกข์หนึ่ง
มีรักสอง มีทุกข์สอง
มีรักร้อย มีทุกข์ร้อย
ไม่มีรักเลย ไม่มีทุกข์เลย”

นี่คือความจริง

ใจเมื่อผูกพันกับสิ่งใด ยามที่สิ่งนั้นสูญสิ้นไป ใจนี้ย่อม
ทุกข์ทรมาน ร้องไห้เถอะ เพื่อว่าร่างอันไร้วิญญาณจะฟื้นขึ้นมา
รับรู้ความเสียใจความทุกข์ของเรา

น้ำตาหรือจะแก้ปัญหาคใจ เข้าใจได้ไหมว่า
“มันเป็นเพียงกฎธรรมดา” เท่านั้นเอง

คนเป็นทาสของกิเลส จึงวุ่นวาย เป็นทุกข์ อย่างรู้ตัวหรือไม่รู้ตัว
สำนักพิมพ์เสียงเชิง เขียวชวนทุกท่านร่วมกันช่วยเพื่อนมนุษย์ให้อาชนะกิเลส
พบสุขได้ ด้วยการพิมพ์หนังสือเล่มนี้แจกเป็นธรรมทาน
ยิ่งมาก บุญยิ่งทวี อย่างไม่โลกเมาบุญ รู้ว่าเป็นหน้าที่ช่วยเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน
(โปรดใช้ปัญญาพิจารณาเรื่องนี้)

รดน้ำศพ

“มือที่ขาวซีด แบริบน้ำ” มีเสียงของผู้ที่มารดน้ำศพ กล่าวเบาๆ ว่า “ขอให้ไปดีนะ” คนแล้วคนเล่าที่เขารดน้ำศพ ศพคงแบมือรับน้ำของทุกคนโดยอาการอันนิ่งสงบ เหมือนจะบอกอะไรบางอย่าง มีใครบ้างที่พอเข้าใจถึงความหมายที่ศพ กำลังแสดงให้เห็นตอนนี้ว่า

ดูซิ เราไม่ได้ทำอะไรไปเลยนะ คุณเห็นไหม
ยศและลาภهابไปไม่ได้แน่
เว้นเสียแต่ต้นบุญ บุญกุศล...

มือนี้แหละที่เราพยายามฉวยโอกาสแสวงหา ไขว่คว้า ทุกสิ่ง เพื่อมาครอบครอง สมัยเมื่อเรามีชีวิตอยู่ ทุกสิ่งทุกอย่าง เป็นของเรา แต่...ขณะนี้เราไม่มีอะไรเลย ทุกสิ่งทุกอย่างต้อง เป็นของเขาและในที่สุดก็ไม่ใช่เป็นของใคร

รูปดอกเดียว

คว้นของรูปดอกเดียว ม้วนตัวเป็นเกลียว ส่งกลิ่นหอมไปทั่วบริเวณงาน เพื่อเตือนสติผู้มาร่วมงานว่า

“คนเรานี้ คมมีเพียงคุณงามความดีเท่านั้น
ที่เป็นสิ่งที่ควไว้ซึ่งคุณค่าสำหรับชีวิตมนุษย์
กลิ่นแห่งความดี
ย่อมส่งกลิ่นอยู่นาน
ทวนลมอยู่เสมอ”

ณัฐยังขึ้น
ช่วยน้ำท่วมครับ

ขอบคุณมากครับ

ชีวิตที่ไร้ความดี ไม่ต่างอะไรกับรูปที่ไม่มีกลิ่น ดำรงอยู่เพียงเพื่อรอความตาย ขวนขวายแต่เพียงเพื่อรอความตาย ขวนขวายแต่ในบาปกรรม ไม่เคยรู้จักเลยว่า “ความดีเขาทำกันอย่างไร”

ชีวิตนี้สั้นนัก ไฟเริ่มเผาก้อนรูปเมื่อไหร่ ชีวิตที่เกิดมาก็มีความตายเริ่มติดตามเมื่อนั้น มีใครบ้างไหมที่เข้าใจสัจธรรมของรูปดอกเดียว

เทียน

“...เปลวเทียนละลายแค้น
เพื่อปล้มแสงอันอำไพ
ชีวิตมลายไป
เหลือสิ่งใดไว้ทดแทน...”

ชีวิต แปลว่า การผสมผสาน การดำรงอยู่
ความตาย แปลว่า การหยุดซึ่งการผสมผสานและการไม่
ดำรงอยู่

ชีวิตมีเรื่องมากมายหลายอย่างที่เกิดขึ้น แต่...กฎแห่ง
ความจริงก็คงยืนยันกันว่า ชีวิตไม่เที่ยงแท้ เป็นทุกข์ ไร้ซึ่ง
ความเป็นตัวตนอยู่ตลอดเวลา ชีวิตยามประสบปัญหาหาดูไม่ต่าง
อะไรกับเทียนที่กำลังส่องแสงอยู่ต้องมีตกลงหรือไม่ก็ดับไป

ชีวิตเรา ยามประสบแรงกรรม ควรทำใจ เร่งสร้าง
ความดี ยามตายจากโลกนี้ไปอย่าลืมทิ้งความดีไว้บ้าง เพื่อ
ชีวิตนี้จะไม่อายเทียน...

มัตตราสัง

ศพนอนพนมมือถือดอกไม้มือ รูป เทียน ห่อไว้ด้วยผ้า สีขาว ถูกมัดด้วยด้ายสามเส้น มัดที่คอ ที่มือ ที่เท้าทั้งสองไว้ สอนใจให้กับคนมีชีวิต ว่า...

“ทุกคนล้วนถูกบ่วงบุตร
บ่วงทรัพย์สินเงินทอง บ่วงคู่ชีวิต
ผูกมัดไว้ให้จมปลัก
เป็นความทุกข์ตลอดไป”

ผู้มีปัญญาเท่านั้นที่จะไม่ถูกบ่วงทั้งสามผูกมัดตรึงไว้ ชีวิตเขาย่อมพบแต่ความเป็นอิสระ “ไม่ว่างพอจะไปไหนได้ ต้องรับภาระเลี้ยงลูก ลูกยังเล็กอยู่ ไม่ว่างพอที่จะไปไหนได้ แฟนเขาไม่ให้ไป ไม่ว่างพอที่จะไปไหนได้ กลัวข้าวของเงินทองหาย” คำปฎิเสธที่ทุกคน

กล่าวแต่ละคำ ถ้าพญามัจจุราช มาพาเราไป ท่านคงยิ้มๆ แล้ว บอกเราว่า “อย่าเรื่องมากเลย ไปกันเถอะ หมดเวลาเจ้าแล้ว”

ไปๆ
อย่าอวลัย
จาวรณ

เฮ้อ ถึงเวลา
แล้วหรือ เร็วจริงๆ

วัด

วัด... เป็นคำที่เราทั้งหลายได้ยินจนคุ้นหู ใครจะรักหรือเกลียดวัดสักปานใดก็ตาม ชีวิตทั้งชีวิตไม่เคยย่างกรายเข้าไปในวัดก็ตามที มีอยู่วันหนึ่งที่คุณปฏิเสธไม่ได้ “วันนั้นคือวันที่คุณสิ้นลมหายใจ”

เข้าวัดในยามนั้น ตัวฉันจะได้อะไร เพราะสิ่งที่ควรสนใจไม่ใช่ตอนสิ้นลม ยามมีชีวิตอยู่ ไยไม่รู้ว่าวัดอยู่ไหน วัดเอ๋ยวัดใจว่าหนาแคไหน ควรวัดดู

การเข้าวัด
ควรเข้าไปเพื่อสร้างความดี
ศึกษาวิธีการทำความดี
แล้วนำมาปฏิบัติ
นั่นคือการเข้าวัดที่แท้จริง

เข้าวัดทำบุญ
กันดีกว่านะลูก

ลูกหลาน

“เงินตรา มีค่าเพียงเพื่อ
อำนวยความสะดวกให้แก่ชีวิตเรา
ลูกหลานนั้นเล่า เขาคอยช่วยเหลือ
ในเมื่อตอนเราสิ้นใจ”

“มีลูกดีเป็นศรีสง่าหน้า...” รักลูกมากทุกสิ่งทุกอย่าง
เพื่อลูก ยอมตายแทนได้เสมอ เพียงเพื่อลูก

“หลงลูก ลืมธรรม” เพียรสร้างชีวิตให้เป็นตัวอย่าง
แก่ลูกหลาน ยามเราตายจากไป ใจจะได้ไม่กังวล

เกิดมาอย่าฝากชีวิตไว้กับใครจะทุกข์ใจเสียเปล่า
เพราะไม่ได้ตั้งใจที่หวัง ควรดำเนินชีวิตไปตามหน้าที่ให้ดีที่สุด
ก็เป็นพอ

โลง

โลง คือ บ้านหลังสุดท้ายของมนุษย์เรา เศรษฐี ยากจน ฆาตกร พกพเนจร ในที่สุดแห่งชีวิต ก็หนีไม่พ้นโลง เคยอยู่ที่ใหญ่สุดท้ายก็ต้องอยู่ที่แคบๆ **ใหญ่แค่ไหน ก็ไม่เกินโลง** ความสวยงามขึ้นอยู่กับฐานะ อย่างไรก็ตามคงมีชื่อว่า “โลง” วันยังค่ำ

มีใครบ้างที่เห็นโลงแล้วอยากอยู่ คงมีเพียงคนทุกข์หนัก เป็นโรคจิตอย่างรุนแรง หรือไม่ก็ผู้คงไว้ซึ่งธรรมเท่านั้น **สำหรับคนที่หลงโลก ย่อมลืมโลง** โลงเป็นตัวแทนแห่งความจริง บางอย่างที่มีมนุษย์พยายามหนีให้พ้น อย่างกลัวโลงเลย

นอนโลง
สะเดาะเคราะห์อายุจะได้ยืน
จะได้กอบโกยเยอะๆ

ทำความเข้าใจในโลงให้เห็นชัด
มีโลงไว้ในใจเสมอ
เชื่อเถอะว่ายามเราตายไปแล้ว
ต้องไปสู่สุคติอย่างแน่นอน!

อย่างนี้เรียกว่า
หลงโลกลืมโลง

ดอกไม้ประดับโลง

ดอกไม้นานาชาติประดับประดาหน้าโลง เรียงราย
มากน้อยตามฐานะของผู้ตาย

“ชีวิตเหมือนดอกไม้...
แรกบานก็งามสม
แต่บ่บานก็โรยรา...”

เกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วก็ดับไป ดอกไม้สอนใจให้เรา
หยุดคิดว่าชีวิตเหมือนดอกไม้ ชีวิตบางคนเกิดมา ภายนอกดู
งามตาน่ายกย่อง มองเข้าไปลึกๆ ในใจ พบอะไรทำไม
เหมือนโลง ทุกคนเห็นดอกไม้ มองเห็นได้แต่ความสวยของ
ดอกไม้ มีใครบ้างไหมที่จะมองเลยไปว่าอะไรอยู่ในโลง

ดอกไม้โรยรา อนิจจา...ความไม่แน่นอน

ทรัพย์สมบัติ

“ตายไปก็เอาไปไม่ได้” คำพูดประโยคนี้เราได้ยินบ่อยเหลือเกิน แถมเราก็เคยพูดบ่อยๆ ไซ้ใหม่ เหตุไฉนไม่รู้จักปลงบ้าง โลกอะไรมากมาย วันๆ มีแต่...ของกู..ของกู...ของกู บางคืนก็นอนไม่หลับ เพราะใจยังรู้สึกปรารถนาอยู่ บางครั้งยังต้องเข่นฆ่ากันเพื่อที่จะได้มา บางครั้งฆ่าได้แม้กระทั่งผู้มีพระคุณ เหตุการณ์เช่นนี้อะไรพาไป ถ้าไม่ใช่ “เพราะใจไม่รู้จักพอ”

สร้างความดี
จะติดตัวแม้สิ้นชีวิต

ร่างกายของเราได้ชื่อว่า
สมบัติที่หวงแหนดที่สุด
เรายอมเสียสมบัติภายนอกมากมาย
เพื่อรักษาร่างกายให้คงอยู่
วันนี้...แม้แต่ร่างกายก็ไม่มีสิทธิ์
ครอบครอง จำต้องทิ้งไว้
ดูเหมือนว่าไม่ไยดี

รูปภาพ

รูปภาพตั้งไว้ข้างโลง บ่งบอกว่าผู้ตายคือคนคนนี้
ส่วนภาพแห่งความดี ปรากฏภายในใจ

เรื่องราวของผู้ตาย คนคุ้นเคยย่อมรู้ชัดว่าเขามีวิถีชีวิต
เป็นมาอย่างไร ยิ่งตัวผู้ตายด้วยแล้วย่อมรู้ดีที่ใคร ความดี
ถูกกล่าวยกย่องโดยทั่วหน้ากัน ความชั่วเรารู้กันภายในใจ

รูปภาพก็เป็นเพียงแค่รูปภาพ เป็นเพียงสิ่งที่ปรากฏ
อยู่แทนตัวจริง

ภาพแห่งความดี

เป็นภาพที่ควรสร้างไว้ให้มาก

เพราะไม่เพียงแต่ปรากฏอยู่แทนตัวจริง
ยังเป็นสิ่งที่ควรเกิดคุณบูชายิ่งกว่าสิ่งใด ๆ

